

Det er saaledes Tilfældet med Hensyn til Jærnbanedriften, idet vi der holde vore Arbejdere forsikrede ifølge en særlig Bestemmelse, der findes i Loven om Statsbanedriftens Ordning af 1892, om hvilken Lovs Revision der nu er fremfat Forslag i Landstinget. Det er i dette Forslag foreslaaet, at naar en Arbejder kommer til Stade ved Ulykkestilfælde, skal der af Statsbanedriften tillægges ham en aarlig Understøttelse, der fastsættes efter hans Invaliditet og hans Lønning, saaledes at den kan naa op indtil  $\frac{2}{3}$  af Lønningen. Det er en Regel, der er betydelig bedre for Arbejderne, end den, dette Lovforslag har, og jeg mener derfor, at der bør være Afgang aaben for Staten, til at forblive ved saadanne særlige Regler paa visse Omraader. Det forekommer mig ogsaa, at man skulde aabne Afgang for Kommunerne til at vedtage lignende Regler for deres Funktionærer og Arbejdere gennem Vedtagter, der kunde være undertastede Indenrigsministerens Approbation. Det er et Punkt, jeg skal tillade mig at stille Forslag om til 3dje Behandling. — Lovforslaget giver vedkommende Arbejder Afgang til at nyde Dagpenge efter 13 Ugers Forløb, saa længe indtil hans Invaliditet er konstateret. Jeg har for mit Vedkommende troet, at man, naar man fastholdt, at de første 13 Uger skulde være uden Ret til Dagpenge for vedkommende Arbejder, kunde gaa helt bort fra Spørgsmaalet om at give Dagpenge til Arbejderne. Saaledes som Sygekassernes virke, idet de give Dagpenge som Regel i en betydelig længere Tid end 13 Uger, og da vi have Fattiglovens § 63, hvorefter den paa-gældende, naar Sygekassens Tid slipper op, under visse Forhold har Ret til Understøttelse af det offentlige, uden at det bliver Fattighjælp, tror jeg som sagt, at man kunde undgaa Bestemmelser om Dagpenge i det hele taget; men jeg skal ikke fastholde dette Standpunkt, efter at Udvalget har stillet Forslag om, at Dagpengenes Størrelse begrænses til at ligge mellem  $1\frac{1}{2}$  og 2 Kr. Naar man sætter disse Grænser for Dagpenge, erkender jeg, at de Invendinger, jeg ellers kunde have derimod, væsentlig ere fjærnede. Jeg skal altsaa slutte mig til Udvalgets Forslag derom, hvorimod jeg ikke kan tiltræde Mindretallets Forslag om, at Maksimum for Dagpenge skulde kunde gaa op til 3 Kr. — Endelig skal jeg fremhæve Udvalgets Forslag under Nr. 48, hvorved der aabnes Ministeren Afgang til at give alle Forsikringselskaber, som opfyldte vedkommende Bestemmelser, Autorisation til at modtage Arbejderforsikring efter dette Forslag. Den Ordning, det ærede Udvalg her

har foreslaaet, finder jeg meget heldig, og jeg tror, at man derved er kommet over en Del af de Mangler, der ellers vilde flæbe ved Lovforslaget. Jeg skal derfor meget anbefale de Ændringer, der i saa Henseende ere stillede.

**P. Jørgensen:** Jeg skal fatte mig fort. Jeg tror, vi alle kunne være enige om, at vi gerne vilde arbejde hen til at faa Ulykkesforsikringsloven gennemført, saaledes at Arbejdere, der komme til Stade under Udførelsen af deres Arbejde, kunne blive hjulpsne. Saaledes som Forholdene nu ere, maa Arbejderen, hvis han kommer til Stade og bliver uarbejdsdygtig, ret ofte søge hen til det offentlige Fattigvæsen for at blive underholdt, da han ikke selv kan arbejde og i øvrigt ikke har noget at leve af, og det maa man dog sige er overordentlig strengt; Risikoen falder alene paa Arbejderen. Som Forslaget her foreligger fra Flertallets Side, tages Risikoen ikke helt bort fra Arbejderen, hvad der vel næppe heller vilde være klogt, men den deles mellem Arbejderen og Arbejdsgiveren. Nu har man anket over, at Udvalgets Flertal ikke har medtaget alle Arbejderne, men kun Arbejderne i de farlige Erhverv. Jeg tror dog, at det meget vel kan forsvares. Arbejderne i de usfarlige Erhverv ere ikke særlig udsatte for Fare. Landarbejderne har man heller ikke ment at kunne tage med, og man har ligeledes ikke kunnet gaa med til det Forslag, som det ærede Mindretal, for hvilket det ærede Medlem for Fredericia (Dusen) er Ordfører, har stillet. Jeg tror, at det er rigtigt, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (S. Jensen) sagde, at de ærede Medlemmer maa have en sær Forkærlighed for Alderdomsunderstøttelsesloven, naar de ogsaa her i dette Tilfælde ville anvende denne Lov. Jeg synes, det er et meget uheldigt Forslag, og Ordføreren for Mindretallet indrømmede ogsaa selv, at det havde store Mangler. Jeg har nu den Tro, og jeg er bleven bestyrket i Troen efter at have hørt den højtærede Minister, at hvis man vedtager dette Forslag, vil man lægge Lovforslagets Gennemførelse meget store Hindringer i Vejen, og det vil jeg for mit Vedkommende ikke gerne være med til. Hvad er det nemlig, de Herrer foreslaa? De foreslaa, at naar en Landarbejder eller en anden af de Arbejdere, der ikke komme ind under Loven, kommer til Stade, skal han henvises til at faa Hjælp efter Alderdomsunderstøttelsesloven. Kommer han til Stade paa en saadan Maade, at Ulykkestilfældet har Døden til Følge, saa hans efterladte ingen Ting.